

מסורת הש"ס

א) לקמן ס. [מוספתא פ"ו], ב) ספרי פ' נשא, ג) מנלה שנת רש"י, ד) נב"א: למנות שבעה טעומה, ה) ש"ך לע"ב.

נוסחת הריב"ן

א) שלילו אם היה טמא כי ימי ספרו ויבדיל קרבן ואוכל בקדשים ואח"כ למנות למנות דמזירות טהרה: ב) מלאכול בקדשים עד לאחר כי נרעת אחר ו' אלהים: ג) שלשים יום כי טמא היית ותגלת להשך שעשית כי: ד) ל' יום אחרים כי והללו שמי תגליתם כי ועשה שלשים יום כי מזירות טהרה ומונה ל' כי: ה) ימי חלוטו למנין מזירות טהרה ועליון למנין מזירות דטהרה אלא כי: ו) כלומר דאילו במזירות מרובה אין עולין לו: ז) אלא היה מצרע מוחלט: ח) אלא ימי חלוטו:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה אוכל וכי ששים יום ושהיה וכי הלך שהא ראינו אוכל בקדשים אלא לאחר ששים: ב) ד"ה כמה דברים וכי לאחר שתי שנים דשמא וכי ושמי תגליתם הראשונות לא עלו לו: ג) ד"ה ימי חלוטו שמי הדיה מצרע: ד) ד"ה מה וכי לא יהיו עולין וכי טהרה ספד ואח"כ מה"ד ואמר בימי חלוטו וכי הואיל וימי חלוטו:

גליון הש"ס

גב' אין לי אלא ימי טומאה. לעיל דף ז' ע"ב: הוב' ד"ה אוכל בקדשים אחר ששים וכי לאחר ק"כ יום היטו ציוס ק"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה וחי ס"ד וכי דשמה מינת דטהיה ממקח וי"ב דטהוי ליה: ב) תוב' ד"ה וחי ס"ד כי גידול שיער אכל. מינת אכל וכי ממקח וי"ב אח"כ גללה וכי כ"ג:

הגהות התוספות

- ל' הבה"ס. 2. ל' ציוס שלשים. 3. ל' תקן. 4. ל' אע"פ דבתגליתים שניות.
- ל' כמה נפשו אם מיר טמא הוא כן דיו ואפילו אחר שבעת ימים לתגלת טהרה יסול גללה. ואם מיר טהור כי. 6. ל' טהור הוא ומחלט. 7. ל' כדי גידול שער ויסול גללה כי.
- ל' ואחר תגליתם שלשית. 9. מינת טמא.
- ל' על טומאתו.
- ל' שכן חלוטו.
- מינת ציוס נמחק ולי' כיון.

כהן גדול פרק שביעי נזיר

אוכל בקדשים לאחר ששים **(א)** ו**שמה יין ומטמא למתים לאחר ק"כ**

יום. שאילו א) היה טמא ודאי ומוחלט ודאי היה כר"ך לגלח לאלתר תגלחת זרעת ובסוף שבעה ימים תגלחת^א לימי ספרו מביא קרבן זרעת ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה תגלחת מזירות טומאה^ב

ואח"כ למנות שלשים מזירות טהרה

מפני שהזרעת דוחה לתגלחת מזיר כדתנן לקמן באידך פירקין (דף נע.) תגלחת הנגע דוחה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי ולא בזמן שהוא ספק ומנא^א אוכל בקדשים לאחר שבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יום. אבל עכשיו שהוא טמא מספק ומוחלט מספק שאינו יכול לגלח תגלחת זרעת לאלתר לפי שאינה דוחה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ספק הלכך שהיא אאוכל בקדשים לאחר ששים כו' כ"לד צ"ל לו לגלח תגלחת זרעת לאלתר אומרים לו שמה לא היית טמא ולא מוחלט ואי אתה רשאי לגלח עד שלשים יום צ"ל לו לסוף שלשים ג) וביקש לשתות יין אומרים לו טמא היית ולא מוחלט ותגלחת ראשונה שעשית היא תגלחת טומאה ואי אתה מותר לגלח כל שלשים יום מפני שחלה עליו מזירות טהרה ועומד שלשים יום ז) ומגלת הרי ששים יום צ"ל לו לשתות יין אומרים לו מוחלט היית ולא טמא והללו שנים תגלחיות שעשית הן שתי תגלחיות

של זרעמ ועכשיו כר"ך אתה להתחיל למנין מזירותך ועשה שלשים יום ומגלח הרי שתשים יום צ"ל לו לשתות יין אומרים לו שמה מוחלט וטמא היית ושני תגלחיות תתחיל מזירות טהרה וחזור ומונה שלשים לתגלחת טומאה מעכשיו מתחיל מזירות טהרה וחזור ומונה שלשים ואיך הן ממה ועשירים יום וארבע תגלחיות מנא^א אוכל בקדשים לאחר ששים יום ממה נפשך תגלחת זרעת ודאי קודמת וכיון שהביא קרבן זרעתו הותר בקדשים אבל ציין לא הותר עד לאחר מאה ועשרים יום כמו שפירשתי: **וסני עלה**. בתוספתא: **כמה דברים אמורים בניזירות מועטת אבל בניזירות צ"ל שנה**. והיה טמא בספק ומוחלט בספק ציוס ראשון של מזירות אוכל בקדשים לאחר י' שני שנים דשמא לא היה טמא ולא מצרע ואינו אוכל כל שנה ראשונה עד סופה ובסוף שנה ראשונה יש לומר טמא היה ולא מצרע ומכאן ואילך מתחיל מזירות טהרה ואין מגלח עד סוף שנה שנית ועדיין יש לומר שמה מצרע וטמא היה ושתי תגלחיות ראשונות לא עלה לו אלא לזרעת ותגלחת שלישית עלתה לו למזירות טומאה ומכאן ואילך מתחיל מזירות טהרה ואינו מגלח עד סוף שנה רביעית מנא^א אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ממה נפשך לפי שכבר גילה שני תגלחיות ותגלחת דזרעת קודמת בז"מ כדאמרן ומנא^א שותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעה שנים: **ואי ס"ד**. דבניזירות מרובה מסלק סלקי ליה ימי חלוטו א) דשהוי ימי חלוטו עולין לו למנין מזירות טהרה: **הסגי ליה**. אלא מדאיתו יכול לשתות ציין עד לאחר ארבעה שנים ו"ש"מ דאפי' בניזירות מרובה אין ימי חלוטו עולין לו מן המנין וקשיא לרב חסדא: **ועוד מסיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין לו מן המנין**. דכתיב (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ציוס ההוא ואח"כ והזיר לה' את ימי נזרו והימים הראשונים יפלו ומעכשיו התחיל להזיר לה' ימי נזרו לאחר שהביא כפרתו: **ימי חלוטו**. שאם א) מ) מצרע ומוחלט בתוך ימי מזירותו: **מנין**. שכ"ו שיהא מגלח לא א) היו עולין לו מן המנין מזירות טהרה: **(אם הקודמים)**. והואיל וימי חלוטו אין סותר בהן את הקודמין יהו עולין לו מן המנין: **נזיר בקצר**. שזור והוא צבית הקצרות ששערו ראוי לתגלחת מזיר כדאמרין בהריני נזיר [מגלח] (לעיל טו ז'): **אין עולין לו**. ימי טומאתו מן המנין ואין סותר בהן את הקודמין לפי שאין לו קודמין. טו'ימי חלוטו כי': **ימי ספרו**. אותן ימים שכחצו בהן וישב מחוק לאהלו שבעת ימים (ויקרא ד'): **מנין**. שלא יהו עולין לו למנין מזירות טהרה: מה

ר' יהושע ב"ר מובאח מן המת שהנזיר מגלח ע"יה חייבין על ביאת מקדשו וב' מובאח מן המת שאין הנזיר מגלח ע"יה. כגון גולל ודופק

נו.

ה"ג: **אוכל בקדשים אחר ששים**. דהיינו ציוס ששים ואחד לפני תגלחיות ראשונות היו ציוס שלשים דלוקמין דלדורייתא ומיהו לפירוש זה אוכל בקדשים ציוס ששים גופיה [כיון] תגלחת ראשונה שלשים יום^א א"כ תגלחת שניה ציוס חמשים ותשעה דלורייתא כדאמרין לעיל אם גילח ראשונה

ציוס שלשים מגלח שניה ציוס ששים ואם גלח שניה ציוס ששים חקר אחד יא^א דהיינו ציוס חמשים ותשעה וכו ציוס יטבול ולמחרתו ציוס ששים ציאל קרבנותיו ויאלל בקדשים ומנא^א דאוכל בקדשים ציוס ששים ואע"ג דלאחר ששים [אמרן]^א הכי נמי אמרינן צפרק שני [נזירים] [לקמן ס:] אוכל בקדשים אחר ששנה ימים ורואה לומר ציוס השמיני עלמנו וכן הא דקתני ושותה יין^א לאחר ק"כ היינו ציוס קכ"א דאע"ג דתגלחת שניה^א ציוס שלשים ואחד ודוק לשון מהרש"פ: **ו'א"י ב"ד סלקו** ו' ימי חלוטו תסני ליה [בג' שנים ו' יום]. כלומר אחר שגילח שנית לנסוף שלשים ממה נפשך^א אם מזיר טהור הוא^א כך דינו שהרי עלו לו ימי זרעתו לשנה של נזירות ואינו עולין להמתין רק ל' יום לנזירות שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמא הדי מוחלט וממא וב' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שילח ויביא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא ש"מ סוף שנה ג' כי שמא חקבן נזיר טהור היה ומחיל נזירו לא עלו לו ימי זרעתו ואינו עולין לו מן המנין דכתיב וימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אשמו נזיר: ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים כדדרשין לעיל פ' ג' מינים טמא נזרו למעט תגלחת יין שאינן סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר שאם קיבל עליו נזירות בבית הקברו א) אינו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו כדאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומוה ושוהו וטובל ומונה נזיר טהרה ימי חלוטו לו מן המנין ימי ספרו ד' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בקי"ו מנזיר דקבר שהרי יין ששערו ראוי לתגלחת נזיר

ראשונות לזרעתו ושלישית לזיר טמא ועד שיגלח לתגלחת נזיר טמא אי אפשר לו לחזור ולמנות מזירות טהרה והיינו דפרקן בשלש שנים ושלשים יום סגי דכך עולה החשבון אלא ש"מ ימי זרעתו אין עולין לו כל עיקר ולכך לא יגלח שלישית עד סוף שלש שנים דשמא נזיר טהור הוא ומוחלט היה וימי זרעתו לא עלו לו ומנא^א שאינו יכול לגלח עד סוף השנה: **ו'עוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאתו שאין עו"ין** ו'. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא וימי חלוטו מנלה ומביא קרבן זרעתו אשם מצורע: לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מצטל בהן את הקודמין אבל ימי חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשין לעיל צפרק שלשה מינין (דף מד). כי טמא נזרו למעוטי תגלחת ויין שאינן סותרין: **ובמה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות**. שאם אמר הריני נזיר כשהיה צבית הקצרות שערו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאתו^א כדאמרין לעיל צפרק שלישי (דף טז:) אלא מגלח לנסוף שלשים יום כשציל מזירות ואע"פ כן אין ימי מזירות צבית הקצרות עולין לו למזירותו אלא כשיואל יתחיל למנות ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת מזירות טהרה שכן כר"ך לגלח כשציל זרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין: **ימי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנין וקצת קשה דמימי צק"ו מנזיר בקצר ששערו ראוי לתגלחת טהרה: ס) שכ"ן טעון תגלחת. והוה כעין ימי טומאתו:

אבר' ימי הוב והזבה וימי הסברו ש"ל מצורע. אחרי שאין טעונין תגלחת הרי אלו עולין: אילימא בניזירות מועטת כלומר שאין לו למנות רק שלשים יום משהתחיל זרעתו עד סוף ימי מזירות: והא צעי גידול שיער. והיכי צעי למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המנין למזירותו דקתני תאמר בימי חלוטו אין מצטל בהן הקודמין ולכך יעלו והא ציוס^א דבתחילת זרעתו לא היה לו למנות אלא שלשים יום ומתרפא וגלח בתר גילוחו כר"ך לחזור ולמנות שלשים יום דבצביר משלשים יום לא הוי גידול שיער: אלא לאו בניזירות מרובה שהיה לו למנות יותר משלשים יום כשנצטרע וכי גילח לזרעתו יש לו עדיין למנות שלשים יום ואי ס"ד דאמרין ימי זרעתו יעלו לו מן המנין הרי יש לו עדיין גידול שיער שלשים יום כעין מילתא דרב חסדא ממש וקאמר תנא קמא^א דלא סלקי ליה וקשה לרב חסדא: **רבי אריעוקר**^א אמר משום

עין משפט ונר מצוה

[א] מיי" פ"ו מהלכות מזירות הלכה ז':

פי' הרא"ש

ושותה יין ומטמא למתים והני עלה בד"א בניזיר מועטת או די לו בקי"ב ימים אבל בניזירות בת שנה אוכל בקדשים אחר ב' שנים דא"א גלח ב' תגלחות של ימי חלוטו וימי ספרו אלא אחר ב' שנים כמו בניזיר מועטת אחר ששים יום ושותה יין ומטמא למתים אחר ד' שנים כיון נזיר מועטת אחר ק"כ ימים ואי ס"ד ספקי ליה ימי חלוטו תסני ליה בג' שנים ול' יום ואחר שגילח שנית לצרעתו לנסוף ב' שנים יגלח תגלחת ג' לאחר ל' יום ממי"ז אם נזיר טמא הוא כך הוא דינו ואפי' יין ומטמא לתגלחת היה יכול לגלח ואם נזיר טהור הוא ומוחלט כך הוא דינו שהרי עלו לו ימי זרעתו לשנה של נזירות ואינו עולין להמתין רק ל' יום לנזירות שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמא הדי מוחלט וממא וב' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שילח ויביא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא ש"מ סוף שנה ג' כי שמא חקבן נזיר טהור היה ומחיל נזירו לא עלו לו ימי זרעתו ואינו עולין לו מן המנין דכתיב וימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אשמו נזיר: ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים כדדרשין לעיל פ' ג' מינים טמא נזרו למעט תגלחת יין שאינן סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר שאם קיבל עליו נזירות בבית הקברו א) אינו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו כדאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומוה ושוהו וטובל ומונה נזיר טהרה ימי חלוטו לו מן המנין ימי ספרו ד' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בקי"ו מנזיר דקבר שהרי יין ששערו ראוי לתגלחת נזיר

א) ל' שערו ראוי לתגלחת טהרה. וכ"ה בתוס' ד"ה ומה.

^[1] לקמן ס

^[2] ספרי פ' נשא, ג) מנלה שנת רש"י, ד) נב"א: למנות שבעה טעומה, ה) ש"ך לע"ב

^[3] מלאכול בקדשים עד לאחר כי נרעת אחר ו' אלהים: ג) שלשים יום כי טמא היית ותגלת להשך שעשית כי: ד) ל' יום אחרים כי והללו שמי תגליתם כי ועשה שלשים יום כי מזירות טהרה ומונה ל' כי: ה) ימי חלוטו למנין מזירות טהרה ועליון למנין מזירות דטהרה אלא כי: ו) כלומר דאילו במזירות מרובה אין עולין לו: ז) אלא היה מצרע מוחלט: ח) אלא ימי חלוטו:

^[4] רש"י ד"ה אוכל וכי ששים יום ושהיה וכי הלך שהא ראינו אוכל בקדשים אלא לאחר ששים: ב) ד"ה כמה דברים וכי לאחר שתי שנים דשמא וכי ושמי תגליתם הראשונות לא עלו לו: ג) ד"ה ימי חלוטו שמי הדיה מצרע: ד) ד"ה מה וכי לא יהיו עולין וכי טהרה ספד ואח"כ מה"ד ואמר בימי חלוטו וכי הואיל וימי חלוטו:

^[5] גב' אין לי אלא ימי טומאה. לעיל דף ז' ע"ב: הוב' ד"ה אוכל בקדשים אחר ששים וכי לאחר ק"כ יום היטו ציוס ק"כ:

^[6] א) רש"י ד"ה וחי ס"ד וכי דשמה מינת דטהיה ממקח וי"ב דטהוי ליה: ב) תוב' ד"ה וחי ס"ד כי גידול שיער אכל. מינת אכל וכי ממקח וי"ב אח"כ גללה וכי כ"ג:

^[7] א) רש"י הבה"ס. 2. ל' ציוס שלשים. 3. ל' תקן. 4. ל' אע"פ דבתגליתים שניות.

^[8] ל' כמה נפשו אם מיר טמא הוא כן דיו ואפילו אחר שבעת ימים לתגלת טהרה יסול גללה. ואם מיר טהור כי. 6. ל' טהור הוא ומחלט. 7. ל' כדי גידול שער ויסול גללה כי.

^[9] ל' ואחר תגליתם שלשית. 9. מינת טמא.

^[10] ל' על טומאתו.

^[11] ל' שכן חלוטו.

^[12] מינת ציוס נמחק ולי' כיון.

